

EDITORIAL

«UN COL.LEGI VALENCIÀ AUTÒNOM; UNA FACULTAT DE PSICOLOGIA INDEPENDENT»

Que el Col·legi de Psicòlegs al País Valencià siga autònom d'una vegada és un desig prou expressat a les distintes xarrades psicològiques, però sembla que els psicòlegs professionals ens oblidem de la importància de que la Facultat de Psicologia siga independent deixant d'ésser subsidiària d'altres ciències o denominacions. Es tracta de que augmenten i es desenvolupen les possibilitats formatives del postgraduat, de que els estudiants de psicologia disposen de millors mitjans de preparació del seu futur professional, i que la investigació psicològica fos dotada amb la dignitat que es mereix. Des d'aquesta perspectiva, una facultat independent de psicologia a la nostra Universitat seria un indubtable benefici per al Col·legi Professional al País Valencià.

Per això, hem volgut aprofitar aquest editorial per assenyalar algunes de nostres reflexions més importants sobre els estudis de psicologia.

La carrera de psicologia ha estat farcida de grans sentiments tràgics, ja bé s'ha denigrat al professorat universitari o ja bé es denigren els programes d'estudis o ja bé es planteja una carrera vers l'atur. Com estudiants hem participat en la majoria dels casos d'aquestes apreciacions i judicis, i ens hem trobat amb la coneguda conclusió: ¿amb aquest programa per a què estudiar?

En aquestos temes, qualsevol eixida és inútil i tot impossible.

Els estudis universitaris de psicologia gaudeixen de tots els avantatges i inconvenients als que es troba sotmesa la Universitat espanyola, situació en la qual no es pas anecdòtic que encara no s'haja aprovat la llei d'autonomia universitària. Aquesta estructura escleròtica de la Universitat espanyola és un tratge vell per a uns estudis que, al nostre país, tenen una existència de poc més de deu anys.

El quadre de professors de psicologia ha tingut que improvisar-se en la seua gran majoria, el mateix que ha tingut que ser improvisat el nostre exercici professional i nostra formació. I per últim, el creixement inusitat d'aquests estudis ha provocat un «boom» molt difícil de digerir i resoldre, però malgrat això, és mèrit indiscutible: qui ha volgut obtindre la formació i el títol ho ha obtingut.

Avui d'una banda ens trobem amb problemes estructurals i amb problemes ideològics. Totsdos solen anar plegats. El fet de que la Facultat estiga constituïda per departaments, regits per directores que marquen les seues directrius, ha impregnat les línees teòriques de la Facultat per les di-

rectrius d'aquests caps, per on tots els alumnes han de passar. Potser si canviés l'estructura, la ideologia psicològica predominant fos la mateixa, però, amb aquesta estructura, la ideologia es veu més representada pels caps de departaments, amb els seus indiscutibles avantatges i inconvenients.

És molt difícil fer una crítica que siga respectuosa amb una Facultat que és la nostra. Però no volem deixar de fer una observació que hem sentit sovint (perque d'aquesta forma es poden dir coses silenciades i esperem que puguen ser llegides, amb el major respecte, en benefici de tots). Els psicòlegs acabats de titular es queixen d'una manca d'informació: en camps disciplinaris que no s'estudien, en escoles psicològiques que no són donades a conèixer suficientment i d'instruments que van a emprar necessàriament al seu exercici professional. Al nostre parer, a més a més de que és indispensable canviar l'estructura (flexibilitzant els plans d'estudis), és també indispensable ampliar el quadre de professors; entre d'altres raons perquè s'acurte la proporció entre professors/alumnes. Però sobre tot perquè el ventall d'opcions i d'eleccions en quant a línies teòriques i de treball es puga enriquir. La formació universitària deu d'ésser la més universal possible en camps disciplinaris, en ideologies i escoles psicològiques i en instruments de treball.

